

РЕШЕНИЕ

№ 7511

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева
Калин Куманов**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9208** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН.

С Решение от 14.01.2021 г., постановено по НАХД № 5762/2020 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление № 20-4332-005281/01.04.2020 г., издадено от Началник група в ОПП-СДВР, с което на Ф. И. Б. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят Б., който с касационна жалба, подадена в срок чрез адв.Н., обжалва същото. В жалбата се твърди, че съдебният акт е неправилен и необоснован. От настоящия Съд се иска да отмени касираното решение и да отмени оспореното постановление. Не претендира разноски. В с.з. касаторът не изпраща представител и не взема становище.

Ответникът по касация - Началник група в ОПП-СДВР, не се явява, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна.

Административен съд-София град, като провери правилността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна поради следните съображения :

Релевантните по спора факти и обстоятелства са правилно установени от решаващия състав на Съда и са последователно възпроизведени в мотивите на обжалваното решение. Възприетата от Съда фактическа обстановка е съобразена със събраните по делото доказателства. Същите са подробно обсъдени в мотивите на първоинстанционното решение и от тях се налага безспорният извод, че касаторът е извършил вмененото му във вина административно нарушение.

От писмените доказателства, събрани по административнонаказателната преписка, безспорно се установява, че на 22.03.2020г. около 01.30 часа в [населено място] касационният жалбоподател Ф. И. Б. е управлявал лек автомобил О. А., рег. [рег.номер на МПС] по бул.'С.' с посока на движението от [улица]към [улица]. Служебен полицейски бус предприел действия по спиране на автомобила, като му бил подаден звуков и светлинен сигнал. Водачът на автомобила не спрял, ускорил скоростта си, навлязъл в пътния банкет, намалил, впоследствие спрял. Докато полицейските служители слизали от буса, водачът Б. отново потеглил. Бил спрял окончателно на 10 метра преди кръстовището с [улица]и полицейските служители предприели проверка. Полицейските служители са били с предпазни средства. Установена е била самоличността на водача, същият говорел трудно и несвързано. Било докладвано за случая на ОДЧ и бил изпратен екип на ОПП-СДВР. Контролният орган В. В., разпитан като свидетел, предложил на водача да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство, но той отказал. Свидетели на отказа му станали и полицейските служители, които спрели водача за полицейска проверка, сред които и разпитаният като свидетел В. Г.. Бил изготвен талон за медицинско изследване № 0047382, в който било отразено, че лицето отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство, като талонът бил предявен на и подписан от Б..

За горното деяние е съставен АУАН № 232903/22.03.2020 г. за нарушение на чл.174, ал.3, пр.1 ЗДвП, като в АУАН не били вписани възражения. Срещу АУАН е подадено възражение.

Въз основа на АУАН е издадено атакуваното пред СРС наказателно постановление, с което на касационния жалбоподател са наложени две административни наказания: глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от две години на основание чл.174, ал.3 ЗДвП.

Описаните обстоятелства са установени с докладна записка, представляваща официален документ, съставен от длъжностно лице при изпълнение на службата му. Доказателствената сила на същата не е оборена в хода на съдебното производство. В ДЗ се съдържат сведения на длъжностно лице-очевидец на нарушението, който непосредствено е възприел събитията, разиграли се пред очите му. Освен това доказателствената сила на АУАН последния, закрепена в нормата на чл.189, ал.2 ЗДвП, не е оборена, като следва да се има предвид, че редовно съставените актове по закона се ползват с доказателствена сила до доказване на противното. Законната норма предвижда обръната доказателствена тежест, според която административнопревлеченото лице следва да обори констатациите в акта. С така разписаната в закона доказателствена тежест жалбоподателят не се е справил.

При разпределение на доказателствена тежест между страните решаващо е обстоятелството каква правна последица страната претендира като настъпила.

Относно фактите, обуславящи тази последица, съответната страна носи доказателствената тежест. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от задължението за Съда да реши делото по същество, като потвърди, измени или отмени НП, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление. Точно такъв е настоящият случай.

Не са налице разминавания във фактическата обстановка по случая, които да предизвикат отмяна на издадения административнонаказателен акт. Съдът е дал отговор на спорните въпроси по делото, като не е допуснал нарушения при събирането на доказателствата. Правилно Съдът е кредитирал събраните по делото свидетелски показания. Същите не противоречат нито едно на друго, нито на писмените доказателства по преписката.

Касационната инстанция напълно споделя изводите на районния съд по компетентността на актосъставителя и на наказващия орган, поради което същите не следва да бъдат преповтаряни.

Констатираното нарушение е подведено под санкционната норма на чл.174, ал.3 ЗДвП, която предвижда наказание за водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Нормата съдържа едновременно и задължение за извършване на указаната проверка по поръчение на контролния орган, и състав на административното нарушение, за което е предвидена законовата санкция. В случая словесното описание на нарушението съответства на хипотезата на разглежданата правна норма. Ето защо не може да се приеме, че правото на защита на административнонаказаното лице е нарушено. В. е изводът на първоинстанционния съд, че за съставомерността на деянието по чл.174, ал.3 ЗДвП е достатъчно водачът на МПС, след като е бил поканен да бъде изпробван с техническо средство за употреба на акохол, да е отказал да му бъде направена такава. Издаденото НП е законосъобразно и правилно е било потвърдено. Предвид изложените съображения обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК и чл.63д от ЗАНН Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 14.01.2021 г., постановено от Софийския районен съд по
НАХД № 5762/2020 г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.